

erindret, at de Summer, jeg har nævnt, ere uden Procenter. Det stiller sig altsaa saaledes, at Forbedringen i denne Klasse Kaar ligger i, at det mindre Antal af den herefter forudsættes taget af dem, som have staaet paa de mindre Gager. Ved at anfille denne Sammenligning er det ingenlunde min Mening at ville udtale, at de Lønninger, som ere satte i Udkastet, ere for lave; tværtimod troer jeg, at de vistnok ere ret passende, men det er de dog kun, naar man tager Alders- tillæggene med, og kun naar man giver vedkommende Soldassistenten tillige Sikkerhed for at kunne opnaae en passende Pension. Jeg skulde næsten troe, naar jeg tager de ærede Landsthingsmænds Forslag for mig, at de i Grunden betragte denne Klasse, som staaende omtrent paa samme Standpunkt, som femte Klasse, at de betragte dem som Betjente, Staten ansætter for en kort Tid og kan affedige, naar den ikke synes at have Brug for dem, eller som kunne tage deres Afsted, naar de finde en bedre Levevei, saa at det Hele betragtes som en Overgangstilstand. Jeg siger, at det forekommer mig, at de ærede Forslags- stillere stille det saaledes. Dersom dette var Tilfældet, vilde jeg, synes det mig, snarere kunne gaae ind derpaa, men vel at mærke, dersom det var givet, at Statens Tjeneste kunde være tjent med, at fjerde Klasse saaledes blev betragtet; men det er idetmindste ikke min Mening. Jeg troer, at i fjerde Klasse maa man søge Mand, for hvem det kan blive en Livs- stilling, og som derfor skulle have passende Kaar, hverken for lav eller for høi en Gage, og hvem man saavidt muligt maa give Sikkerhed for, at de ikke i Tilfælde af Svagelighed, eller naar de blive gamle, skulle være overladte til Nød og Trang. Jeg troer, at det er farligt at give dem Anledning til selv at sørge for at fikke sig i denne Henseende, det forekommer mig virkelig, at de ærede Forslagsstillere for meget betragte denne Klasse i Lighed med private Betjente. Det kan gaae an for en Privatmand, som selv har sine Tjenestefolk eller Betjente under stadigt Tilsyn, at give noget mindre Løn, men jeg troer ikke, at det gaaer an med Bestillingsmænd som disse, der ofte maae handle paa egen Haand, og som ikke saa

noie kunne controlleres, som den private Mand kan kontrollere sine Tjenestefolk. Nu ville maaskee de ærede Forslagsstillere sige: „Ja vi ville heller ikke have, at de skulle lide Nød; vi mene, at de skulle have af Finantsministeriets Understøttelseskasse indtil 100 Rbd. aarlig.“ Der siges ikke, at de skulle have det, men at de kunne faae det. Men, selv om der stod, at de skulde have en saadan Understøttelse, tør jeg udtale den Mening, at, om man ogsaa tager det Høieste, 100 Rbd., vil det i mange, mange Tilfælde være meget for Lidet; det er for Lidet for en Mand, der er vant til at leve med Familie af 500 Rbd. og nu pludselig skulde sættes ned paa 100 Rbd. Jeg kan derfor ikke Andet end paa det Varmeste anbefale til Thinget det Forslag, vi have tilladt os at stille. Jeg troer, at det næsten er nødvendigt for disse Bestillingsmænd at have denne Betyggelse, og jeg troer, at det er maaskee ligesaa nødvendigt for Statsitjenestens Skyld; thi det er sandelig ingen Spøg for Statens Indtagter, dersom man ikke kan stole paa denne Klasse Embedsmænd.

Røster: I Anledning af det Endringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, og den Sammenligning, som den ærede Ordfører har gjort mellem dette og det Forslag, der nu er stillet af Udvalgets Majoritet, maa jeg tillade mig at fremhæve en Forskjel, som ikke af ham blev anført, nemlig den, at der i Majoritetens Forslag staaer, at „det Samme“, det er altsaa det første Punktum af § 4, skal gjælde om det nævnte Antal af 200 af Soldassistenterne. „Det Samme“ vil altsaa sige, at de udnævnes af Kongen og ere pensionsberettigede. Dersom det imidlertid ikke indskrænkes til Pensionsberettigelsen alene, men disse 200 ogsaa skulle have kongelig Udnævnelse, saa komme de derved i en Stilling, hvorved Administrationen bliver forhindret fra at benytte disse Betjente paa den fri Maade, som en senere Paragraph i Lovudkastet sigter til. De ville da ikke kunne omfordeles uden at have Ret til at flyde sig ind under Grundlovens § 22. Dernæst er der at bemærke, at, idet der er fastsat et Antal af 200 af disse, som skulle have denne Pensionsberettigelse eller den Ret, som man i det Hele taget tilsigter at skaffe